

[Grethe Fenger Møller]

så bliver en overgangsordning, som kommer til at gælde i hvert fald et stykke tid – hvor mange år tror jeg ikke jeg tør påtage mig at sige.

Det kan måske også være rimeligt at sige, at i særlige tilfælde kan man også give bidrag ud over 10 år. Der er stadig væk i vores samfund personer, som har levet i meget lange ægteskaber, 30 år, som så bliver skilt, og hvor typisk kvinden ikke har haft nogen tilknytning til arbejdsmarkedet. Der kan man sige, at man har indgået ægteskabet eller den kontrakt, der også ligger i at indgå ægteskab, under nogle bestemte forudsætninger, hvor man havde et andet kønsrollemønster end det, man har i dag, og det mener jeg at man må respektere. Jeg tror som sagt, at der bliver tale om en overgangsperiode.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige Det Konservative Folkepartis støtte til, at vi hurtigt får behandlet dette lovforslag i Retsudvalget.

Ebba Strange (SF):

En del af lovforslaget er jo en genfremsættelse af et radikalt forslag, som vi førstebehandlede her i Tinget den 6. april 1988, og jeg kan sige, at for så vidt angår de områder, der er genfremsættelser, har SF ikke skiftet standpunkt i det halve år, der er gået. Vi mener stadig væk det samme om separation og skilsmisse, som vi mente dengang, og derfor kan vi støtte de lemper vedrørende adgang til separation og skilsmisse, der ligger i dette forslag.

Så er der nogle yderligere ændringer, som ministeren nu foreslår. Der er vi også positivt stemt, men jeg vil alligevel lige sige en lille smule om dem.

Jeg tror også, det er rimeligt at ophæve den obligatoriske mægling, når vi ved, hvordan den faktisk fungerer i virkeligheden, og vi synes, det er en god idé med indførelse af et vejlednings-/rådgivningsinstrument i amterne.

Da jeg sad og læste lovforslaget igennem, kom jeg til at tænke på, om vi behøver at lave det som et forsøg i to amter i første omgang, og jeg vil spørge justitsministeren, hvor længe han har tænkt sig at det forsøg skal køre. For lige så vel som vi i SF er tilhængere af, at folk skal have ret til skilsmisse, når de ønsker det, er vi altså også tilhængere af, at hvis man kan få et ægteskab til at holde, er det altså det bedste.

Hvis man kunne iværksætte denne vejlednings-/rådgivningsinstitution nogle flere steder og måske med en lidt kort forsøgsperiode,

sådan at den blev en institution, vi var vant til at bruge hertillands, kunne det da være, vi kunne forhindre nogle skilsmisser ad den vej. Nogle gange kan det jo være nyttigt, at et par ægtefæller sætter sig ned og taler med en helt tredje person, og jeg er glad for, at det, som justitsministeren har foreslået det, ikke behøver at være en jurist, men også kan være en psykolog eller en socialrådgiver. Jeg tror på, at det nogle gange kan have en positiv virkning på ægteskabets bevarelse.

Det foranlediger mig så til at spørge – men vi kan jo spørge noget mere, når vi kommer i gang med udvalgsarbejdet – om man kan bruge de institutioner, man nu har oprettet ved statsamtterne i forbindelse med fælles forældremyndigheds-reglerne, og det vil nok også foranledige mig til at spørge i Retsudvalget, hvordan det egentlig går med dem nu, hvordan de bliver brugt, og hvordan de fungerer.

En anden nyskabelse er ændringer i bidragspligten. Jeg har jo også, ligesom fru Pia Gjellerup, fået adskillige henvendelser – det er vi jo nok mange der har – fra mænd, som har følt det som en belastning at skulle betale bidrag til en kone, som er i stand til at forsørge sig selv, gennem resten af deres liv. Jeg synes derfor, det er godt som udgangspunkt at gøre bidragspligten tidsbegrænset. Men jeg er også enig med fru Grethe Fenger Møller: Der er altså stadig disse sølvbryllupsskilsmisser, hvor der kan være grund til at gøre bidragspligten livsvarig.

Spørgsmålet er, om 10 år er for meget som udgangspunkt, om man kunne gøre perioden endnu kortere. Det ved jeg ikke, men det kan vi også drøfte i Retsudvalget. I mange tilfælde tror jeg, at et par år er nok, fordi det nogle gange er et spørgsmål om at få skiftet fra halvtids- til heltidsarbejde eller få opfrisket en uddannelse eller sådan noget, og så vil man være i stand til at forsørge sig selv.

Til sidst skal jeg sige, at vi også kan tilslutte os forslaget om at forkorte den tid, hvori et samliv faktisk skal have været ophørt, for at man kan få skilsmisse, fra 3 til 2 år, og vi er også enige i at ophæve bestemmelsen om, at åndssvage og sindssyge skal have en særlig tilfaldelse for at indgå ægteskab.

Vi er positive og har selvfølgelig, som jeg har gjort opmærksom på, nogle spørgsmål, vi godt vil stille, men ellers vil vi gerne behandle lovforslaget hurtigt i udvalget.